

V novembri sme ju privítali aj v piešťanskej knižnici, kde detským návštevníkom predstavila svoje knižky a v príjemnej atmosfére zodpovedala všetky zvedavé otázky detského publika, ktorému sa jej tvorba veľmi páčila. Zopár minút venovala aj nám a v rozhovore sme sa dozvedeli nielen o jej spisovateľských začiatkoch, ale aj o plánoch do budúcnosti.

Ako ste sa dostali k písaniu kníh pre deti?

Bol to taký sen malého dievčatka, ktoré rado počúvalo, keď mu rodičia a prarodičia čítali knižky. Ja som veľmi rada rozprávala príbehy, riekanky. A raz som si povedala, že sa stanem spisovateľkou. Skutočným impulzom ku knihe však bolo až narodenie mojich detí. V čase, keď som bola na materskej dovolenke s deťmi, začala som pre nich písať knižku Panáček Paneláček. To bol štart mojej cesty ku knihám. Potom už nasledovala jedna za druhou. A už 20 rokov robím len to, že píšem knihy (úsmev).

Aké máte ohlasy na tieto svoje knižky. Páčia sa deťom?

Mám len samé dobré skúsenosti. V knižniciach je to tak, že sa moje knihy dostávajú veľmi často do rúk čitateľov a ja mám radosť z toho, že tieto knihy majú dostatok kontextu s niečím, čo deti práve prežívajú a že si z nich možno niečo odnesú aj do svojho života.

Čo by podľa vás mala obsahovať dobrá detská kniha, aby bola schopná dieťa zaujať?

To je obrovský problém, lebo dnes je tých lákadiel, ktoré odvádzajú deti od čítania veľmi veľa. Televízia, počítač, najrôznejšie hry... Je preto dôležité, aby sme deti chytili hneď od začiatku, od prvého odstavca. Dospelý vám dá šancu ešte niekoľko strán, než knižku definitívne odloží, ale malý čitateľ potrebuje väčšinou okamžite vedieť, že ho príbeh zaujal. Najviac, text musí byť písaný tak, aby dieťa neodradil svojou obtiažnosťou, aby tam boli slová, ktoré sa dajú ľahko prečítať. Je tiež dobré, keď má kniha ilustrácie, veľké písmená. Aby mal čitateľ pocit, že sa mu podarilo dočítať svoju knižku a aby mal chuť prečítať si aj ďalšiu.

Dávate niekomu čítať svoje diela pred tým ako ich vydáte? Máte nejaké detského kritika?

Najskôr som používala na tieto účely svoje vlastné dcéry, ale preto že už mi vyrástli, tak sa stali mojimi radcami pri tvorbe kníh pre dospelých. Hovoria mi, aké slová sa už dnes nepoužívajú, aký je ten ich súčasný jazyk.

Niektoré z textov riešim aj takým spôsobom, že ich dávam čítať deťom svojich známych. Keď sú to texty, ktoré majú v sebe nejakú odbornú zložku, či to už je kniha o závislostiach, alebo o Alzheimerovej chorobe či šikane, dávam to čítať aj odborníkom, aby boli knihy aj z lekárskeho či psychologického hľadiska v poriadku.

Nedávno vám vyšla nová kniha Fotbal s Fandou. Máte už nápad o čom bude ďalšia alebo si dávate od písania pauzu?

No pauzu si nemôžem dovoliť, lebo už ma zas tlačia ďalšie termíny. Takže mám to šťastie, a možno aj nešťastie, že pre mňa je práca zároveň koníčkom. Nerozlišujem, kedy mám voľný čas a kedy pracujem. Pre mňa je písanie radosťou. Tá radosť však môže byť niekedy celkom vyčerpávajúca (úsmev). V hlave už mám ďalšie námety, takže keď dokončím posledné jesenné besedy, usadím sa k počítaču a začnem písať.

